

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεικρημένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλευθερὸν ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξά-
μηνη δραχ. 35. Τριμηνή δραχ. 30.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.
Αμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὄλων ἐν γένει
τῶν ἑλλέν Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηνοι Ἐναλόγου.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην Οκτωβρίου μὲνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Κυρριτίου ἀριθ. 42, πρὸς τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 48ος

Ἀθήναι, 27 Ἰουνίου 1936

Ἔτος 58ον.—Ἀριθ. 30

ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΑΚΡΟΠΟΔΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ JEAN WEBSTER

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὁ Σάμουελ καταγινόταν μὲ τὸ ντύσιμό του ὡς τὸ πιδ φιλάρθεο κορίτσι. Ἐόδευε γιὰ τίς φορεσιές του πέντε φορές περισσότερα ἀπ' ὅσα εἴ-
δευε ἡ γυναίκα του γιὰ τὰ δικά της τὰ φουστάνια—φαίνεται ὅτι ἡ ἐποχὴ ἐκείνη ἦταν ὁ Χρυσοῦς Αἰὼν γιὰ τοὺς σοῦζόγους.— Ἀκοῦσατε ἄνω καὶ κάτω τὸ συγκινητικὸ : (Ἦταν πολὺ εἰλικρι-
νῆς ὁ καϊμένος). «Σήμερα μοῦ ἔφεραν τὸ καινούργιο μου πανωφόρι ἀπὸ φίνα τσό-
χα μὲ χρυσὰ κουμπιά, ποὺ μοῦ ἐκόστισε πάρα πολλὰ χρήματα καὶ παρακαλῶ τὸν Θεὸ νὰ μὲ βοηθήσῃ νὰ τὸ πληρώσω».

Μὲ συγχωρεῖτε ποὺ δὲν σὲς γράφω παρὰ μονάχα γιὰ τὸν Πέπυ. Ἐτοιμάζω ἕνα εἰδικὸ θέμα γι' αὐτὸν καὶ γιὰ τὸ ἔργο του.

Σὰς ἀφήνω νὰ μαντεύσα-
τε κάτι : Ἡ Διεθνοὺς κα-
τήρησε τὸν νόμον τῆς Δε-
κάτης (δηλαδὴ ὥρας). Μπο-
ροῦμε τώρα νὰ κρατοῦμε τὰ
φῶτα ἀναμμένα ὅλη τὴ νύ-
χτα ἂν θέλομε, φθάνει μο-
νάχα νὰ μὴν ἐνοχλοῦμε τοὺς
ἄλλους—δὲν μᾶς ἐπιτρέπον-
ται ὀλονόκτια γλέντια στὰ
διαμερίσματά μας. Τὸ ἀπο-
τέλεσμα ἦταν μιά ἐπιπλέον
ἐξοχὴ παρατήρηση ἐπάνω
στὴ φύση τοῦ ἀνθρώπου :
Τώρα ποὺ μποροῦμε νὰ ξα-
γρυπνοῦμε ὅσο μᾶς κάνει
διάθεση, δὲν μᾶς κάνει πιὰ
καμμιὰ διάθεση. Ἀρχίζομε
ἀπὸ τίς ἐγγιὰ τὸ κουτούλημα
καὶ στίς ἐγγιὰ μισησὸι πέννες
πέφτουν ἀπὸ τὰ ἄτονα δά-

χτυλά μας. Τώρα εἶναι ἐννιάμιση ἔ-
κριθῶς. Καληνύχτα.

Κυριακὴ

Μόλις γύρισα ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν,
ποὺ μᾶς μίλησε ἕνας καινούργιος ἱε-
ροκλήρῃς. Πρέπει νὰ προσέχωμε, εἶπε,
νὰ μὴν ἀναπτύσομε τὸ μυαλό μας
νεκρώνοντας τὴν αἰσθηματικὴ μας
φύση. Τὸ ἴδιο κήρυγμα κάνουν καὶ

στὰ Κολλέγια τῶν ἀγοριῶν. Πολὺ
ἀμφιβάλλω.

Σήμερα ἔχομε μιά ἐξοχὴ μέρα.
Ὁλα εἶναι γύρω χιονισμένα, κάνει πα-
γωνιὰ καὶ ὁ οὐρανὸς εἶναι ἑστέρος
χωρὶς ἕνα συννεφάκι. Ἀμέσως μετὰ
τὸ φαγητὸ ἡ Σάλλη κι' ἡ Τζέουλια
καὶ ἡ Μάρτυ Κὴν καὶ ἡ Ἐλινορ
Πράττ (φιλενάδες μου κι' εἰ δύο ἀλλὰ
δὲν τίς γνωρίζετε) κι' ἐγὼ θὰ φορέ-
σομε τίς κοντιές μας φουστῆς καὶ τὰ
πουλλέδες μας καὶ θὰ ξεκινήσομε
γιὰ μακρὸν περίπατο μὲ τὰ πῆδια.
Θὰ φτάσομε ὡς τὴν Κρυστάλλινη

Πηγῆ καὶ θὰ πιθοῦμε τσάι
μὲ ὀλίγους καὶ φρυγανιές
καὶ ὕστερα θὰ μᾶς φέρῃ
πίσω ὁ Κ. Κρυστάλλινος
Πηγῆς μὲ τὴ σούστα του.
Ἵποτίθεται πὺς πρέπει νὰ
εἰμῶσατε πίσω στὸ Κολλέγιο
στὶς ἑπτὰ, ἀλλὰ ἐμεῖς θὰ τὸ
τραβήξομε λιγάκι καὶ θὰ
ἐρθομε στὶς ὀκτώ.

Ἵγιαίετε Εὐγενέστατε

Ἀρχων

Ἐχω τὴν τιμὴν νὰ υπογρά-
φομαι ὁ εἰλικρινέστερος ὁ
εὐπειθέστερος καὶ ὁ πιστότε-
ρός σας θεράπων

Γ. Ἄμιοτ

5 Ματίου

Ἀγαπητὸ κόριε Σύμβουλε

Ἄδριο εἶναι ἡ πρώτη Τε-
τάρτη τοῦ μηνός, ἡ μακρὴ
ἡμέρα τοῦ Ἀσούλου Τζῶν
Γκρερ. Πόσο θ' ἀνακουφι-
σθοῦν τὰ καϊμένα τὰ παι-
δάκια ἔταν θὰ ἐρθῇ ἡ ὥρα
πέντε καὶ τοὺς χαϊδέψετε
πατρικὰ τὸ κεφαλάκι καὶ
τοὺς πῆτε δυὸ καλὰ λόγια
καὶ πρὸ παντός ἔταν θὰ φύ-
γετε ! Ἐσεῖς (προσωπικῶς)
ἔτυχε ποτὲ νὰ χαϊδέψετε
κανενὸς τὸ κεφάλι ; Δὲν τὸ
πιστεύω. Ἡ μνήμη μου δὲν

Στὴ Λιακόδα

Ἀνεκινῶθι ἀπὸ τὴν Πριγκίπισσα τῶν Δολλορίων

έχει ασχοληθεί παρά μονάχα με πα-
χεις και καλοθρεμμένους Συμβούλους.

Διαβίβατε, παρακαλώ, στο "Αουλο
τά αίσθηματά της αγάπης μου, της
αληθινής μου αγάπης. Νοιώθω σαν
κάποια τρυφερότητα γι' αυτό, όταν
γυρίζω και το κοιτάζω πίσω τώρα
που έχουν περάσει τέσσερα χρόνια.
"Όταν πρωτοήρθα στο Κολλέγιο ή
μουν γεμάτη αγανάκτηση γιατί μου
είχαν στερήσει τα άμεριμνα παιδικά
χρόνια που περνούσαν όλα τα άλλα παι-
διά. Μά τώρα αυτή η έντονη έχει
δλότελα χαθή από μένα μου. Τη
ζωή μου στο "Αουλο την κοιτάζω σαν
μια πολύ άσυνεχιστη περιπέτεια που
έτυχε να συμβή σε μένα. Κι' η πε-
ριπέτεια αυτή μου δίνει με κάποια
υπεροχή άπέναντι στους άλλους, γιατί
μπορώ να στέκομαι παράμερα και να
κοιτάζω τη ζωή με άλλα μάτια. "Ε-
πειδή έτυχε να μεγαλώσω όπο συν-
βήκες άντελώς διαφορετικές απ' ό,τι
όλοι οι άλλοι άνθρωποι, σχηματίσα μια
ιδέα του κόσμου, που εκείνοι όσοι ά-
ναστήθηκαν μέσα στον κόσμο είναι
άδύνατο να τη σχηματίσουν.

Γνωρίζω πάμπολλα κορίτσια (τη
Τζούλια π. χ.) που δεν κατάλαβαν
ποτέ τους ότι είναι εύτυχημένα. "Ε-
χουν τόσο πολύ συνειδησει να ζουν
μέσα στην ευτυχία, που οι αίσθησεις
τους έχουν πιά νεκρωθεί, σαν τα ψέ-
ρια του βυθού που ζουν μέσα στο
αιώνιο σκοτάδι και στο τέλος κατα-
τούν τυφλά. "Εγώ όμως, έχω πληρε-
στάτη αντίληψη της ευτυχίας μου
κάθε στιγμή που είμαι εύτυχημένη.
Και θα εξακολουθήσω να αξιόνομαι
εύτυχημένο τον εκυτό μου, όσο κι'
άν μου έρθουν ανάποδα τα πράγματα.
Τα δυσάρεστα θα τα βλέπω (ως κι'
αυτό τον πανόδοτο άκομη) σαν έν-
διαφέρουσες δοκιμασίες και θα είμαι
πολύ ευχαριστημένη να γνωρίσω τί
έντονη προκλήθην. "Ο,τι κι' άν
μου φυλάει ο ουρανός, έχω καρδιά
για κάθε μοίρα.

"Όπως κι' άν έχω, Μπάρμπα Μα-
κροπέδη μου, μη παίρνετε πολύ κατά
γράμμα αυτή την καινούργια μου ά-
γάπη για το Α. Τζ. Γκ. "Εάν άπο-
κλήσω πέντε παιδιά, όπως ο Ρουσσώ,
δεν θα τ' αφήσω ποτέ στο κατώφλι
ένος Βρεφοκομείου για να τους άσφα-
λίσω με άπλη άνατροφή.

Διαβίβατε τους χαιρετισμούς μου
στην Κυρία Λίππετ (αυτό μου φαίνε-
ται είναι ελικρινές, εάν σας έγραφα
να την βεβαιώσετε για την αγάπη
μου θα ήταν κάπως υπερβολικό) και
μη ξεχάσετε να της πείτε πόσο θαυμά-
σια έχει εξελιχθή ο χαρακτήρας μου.

"Η άπόσιωμένη σας
Γιούγη

Αδκ.Γουίλλω

4 Άπριλιου

Αγαπητέ Μπάρμπα-Μακροπόδη

Προσέξατε την ταχυδρομική αφα-
γίδα: "Η Σάλλη κι' εγώ στολίζουμε
με την παρουσία μας το Αδκ Γουίλ-
λω. "Ηρθαμε να περάσουμε εδώ τις
διακοπές του Πάσχα. Σκεφθήκαμε
πως το καλύτερο πράγμα που είχαμε
να κάνουμε σ' αυτές τις δέκα ημέρες
ήταν να πάμε κάπου που να είναι ή-
συχία. Τα νεύρα μας βρίσκονται σε
τέτοια κατάσταση, ώστε μās ήταν ά-
δύνατο να γευματίσουμε έστω και μια
φορά άκομη στο Φέρουσοστον Χώλλ.
Τό να γευματίση κανείς μέσα στην
ιδία αίθουσα μαζί με άλλα τετρακό-
σια κορίτσια είναι σωστό μαρτύριο δ-
ταν είναι κουρασμένος. Τόσο πολλές
είναι ο θόρυβος ώστε είναι άδύνατο
να συνεννοηθής με τα κορίτσια που
κάθονται άγίτηρά σου παρά μονάχα
άν βάλης τα χέρια σου μπροστά στο
στόμα σου και τα κάνης ένα χωνί και
φωνάξης. "Η άλήθεια είναι έτσι όπως
σας τη λέω.

"Εδώ σκαρφαλώνουμε στο βουνά
και διαβάζουμε και γράφουμε και
περνούμε ήσυχα και όρατα. "Ανε-
βήκαμε στην Κορυφή του «Σκάθ
Χίλλ» σήμερα το πρωί, εκεί άκρι-
θώς όπου κάποτε είχαμε ανεβεί ο
Μάστερ Τζέρβης και εγώ και είχαμε
φήσει το δελτίο μας: μου φαίνεται
άπιστευτο πως έχουν περάσει κίβλας
δύο χρόνια από τότε. Ξαναβρήκα και
τη θέση όπου είχε μαυρίσει ο βρά-
χος από τον καπνό της φωτιάς μας.
Είναι άστεφο πόσο μερικά μέρη συν-
δέονται με μερικά πρόσωπα και εί-
ναι άδύνατο να ξαναγυρίση κανείς
στα μέρη αυτά χωρίς να θυμηθί και
τα πρόσωπα εκείνα. "Εγώ τον ένο-
στάλγησα πολύ τον Μάστερ Τζέρβη
—για δύο λεπτά.

Και ποιά νομίζετε πως είναι η
τελευταία μου άπασχόληση, αγαπητέ
μου Μπάρμπα; Στο τέλος θα πιστέ-
ψετε πως είμαι άδιόρθωτη—γράφω
ένα βιβλίο. Τό άρχισα τώρα και τρεις
βδομάδες και το γράφω μέρα και
νύχτα. Κατέχω τώρα το μυστικό. "Ο
Μάστερ Τζέρβης και ο έκδότης εί-
χαν δικίο. Γράφει καλύτερα κανείς
όταν γράφει για πράγματα που τα
γνωρίζει. Και τη φορά τούτη γράφω
για κάτι που τό ξέρω—άπέξω κι' ά-
νακατωτά. Μαντέψτε που διαδραμα-
τίζεται το μυθιστόρημά μου; Στο "Α-
ουλον Τζων Γκέρνι! Και είναι κα-
λό, Μπάρμπα-Μακροπόδη μου, είμαι
βέβαιη—προς το παρόν τουλάχιστον.
(Ακολουθεί)

Μεταφράσει Α. Α. και Γ. Γ.

ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΓΥΦΤΟΣ

(ΛΑΪΚΟΣ ΜΥΘΟΣ)

Κάποια κατακοίτινη νύχτα, δυο
τοσπάνδονυλα, φυλάγοντας την στή-
νη του άφαντικού τους, μυρίστηκαν
ένα λύκο που πήγαινε μουλοχτά κατά
κει και για να μη τον αφήσουν να
ζυγώση και τους άρπάξη κανένα πρό-
βατο, τον γαύγισαν άγρια και χύθη-
καν άπάνω του σαν λυσσασμένα.

"Ο λύκος, άνατινάχτηκε σύνταξα
κατά πίσω κι' ύστερα γυρίζοντας δλο
του το κορμί — σαν μονοκόκκαλος
που είναι — τώβαλε στα πόδια.

Καθώς έτρεχε, άκουε γνή πολλή
ώρα το λαχάνισμα των κυνηγών του
και για μια στιγμή έννοιωσε τον έλα-
κοντά του ως μια σπιθαμή και για
να του ξεφύγη, δυνάμωσε όσο μπο-
ρούσε το τρέξιμό του και άκομη λό-
ξοδρόμισε πηδηχτά πότε δεξιά, πότε
άριστερά. Κάνοντας έτσι, ξεμάκρυνε
πολύ από τους έχθραούς του και τα
γνώριμά του μέρη, ως που βρέθηκε
μπρός σ' ένα δασότοπο, τράβηξε κατά
κει και σαν χώθηκε μέσα σ' αυτόν,
άρχισε νάνηφορίζη.

"Αμα κατάλαβε πως τα σκυλιά
είχαν χάσει τα χνάρια του και έπα-
ψαν να τον κυνηγάνε προχώρησε ή-
συχα και ύστερα από πολλή ώρα που
γλυκοχάραζε πιά και η άσγή, έφτα-
σε στην κορυφή ενός μεγάλου βουνού.
"Απ'αυτή, κοιτάζοντας να βρή κατάλ-
ηλο μονοπάτι, για να κατεβή και να
γυρίση άκυνήγητος στη φωλιά του,
είδε στα μεσημερινά ριζώματα του
βουνού, κτιμέρο ένα μεγάλο χωριό
και όλόγυρά του άπέραντα και παχιά
βόσκοτόπια, που άρχιζαν από τη μέση
του βουνού και έφταναν ως τον κάμ-
πο, κι' άπάνω σ' εκείνα να βόσκουν,
πολλά πρόβατα, γίδια και γελάδια.
Θαμπώθηκαν τα μάτια του και άνα-
γάλασε η καρδιά του για όλα αυτά
και είπε:

"Τάποψινό κυνηγητό μου βγαίνει
σε καλό, εγώ ως τώρα τέτοιο θησαυ-
ρό, ούτε τον ήξερα ούτε τον φαντα-
ζόμουνα και για να τον χαιρώμαι
από δω και μπρός, καλά θα κάνω
να στήσω τα λημέρια μου σε τούτη
την κορφή.

"Εφούξε άμέσως και πριν περάση
πολλή ώρα, βρήκε για φύλαγμα μια
σηλιά τόσο κατάλληλη, λέε και την
είχε παραγγελία.

"Από κει κατηφόριζε κάθε νύχτα
και άρπαζε άλλοτε από τη μια και
άλλοτε από την άλλη στήνη, πότε
άρνη και πότε κατοικάκι, τώκοσε στον
ώμο και τό πήγαινε στο λημέρι του
κι' έτσι είχε άσφαλισμένη την καθη-
μερινή του τροφή.

Κάποιο βράδυ καθώς γύριζε στη
φωλιά του φορτωμένος ένα άρνι, τον
σταμάτησε η άλεπού, η κερά-Μαριά,
πως σύνθηρίζουν να την λένε, και τού
είπε:

— Μ' αυτό που καταπίστηκες
μόνος σου, κουμπάρε κύρ-Νικόλο, θα
την πάθης άσχημα καμιά ώρα, για
τούτο, πρέπει να έχης και σύντροφο,
να σοβ φυλάη καρπούλι, για να είσαι
άσφαλισμένος από τους τοσπάνηδες
και τα σκυλιά τους και εγώ είμαι
μάννα για τέτοια φύλαγμα και για
να ξέρης, στο λέω από τώρα, με τό
άζημιώτό μου.

— Καλά τα λόγια σου, κερά-Μαριά,
μα θα σοβ είχα χέρι, να μου έλεγες
να γίνουμε συντρόφοι, πριν βάλω σε
τόσο καλό δρόμο: τη δουλειά μου.
Τώρα που έστρωσα τό τραπέζι δεν σε
θέλω συντρόφισσα στο φαί. "Επειτα,
έδωνά που τα λέμε ει δύο μας, δεν
σοβ έχω καμιά έμπιστοσύνη. Δεν
έξεχασα, το πως μ' εξέγλασες άλ-
λοτε, κι' άκομη ξέρω πως δά μου
τό ιστόρησε ένας γερόλυκος, τί γα-
τάνια έπλεξε η μάννα σου στον πα-
τέρα μου και η γιαγιά σου στον παπ-
πού μου και τώρα καληνύχτα και
καλοξήμερωμα.

Λέγοντας αυτά έτράβηξε για την
φωλιά του.

Σαν έχάθηκε εκείνος μέσα στο
σκοτάδι της νύχτας, η άλεπού έκού-
νησε τό κεφάλι της και είπε:

«"Αντε, θερακέφαλε, και όταν την
πάθης, θα με θυμηθής, μα τότε θα
είναι άργά».

Με την τακτική που κρατούσε ο
λύκος, να άρπάξη κάθε νύχτα ζωο
από διαφορετικά στανοτόπια, μα και
να ξεφύγη κρυφά τα κακά συνπαν-
τήματα, κατάφερα για κάμποσο και-
ρό να άσφαλίετκι στη φωλιά του
και να καλοπερνάη.

Οι τοσπάνηδες, που κάθε τόσο έ-
χαναν τα ζωντανά τους, έσοκάζαν από
τό κακό τους και ξεθύμαιναν στα
σκυλιά τους βρίζοντας τα χαραιο-
ταίσμένα.

Κατάλαβαν όμως σύγκαιρα πως με
τις βρισιές δεν έβγαине τίποτε, γι'
αυτό συνάχτηκαν όλοι μαζί και πές
ο ένας, πές ο άλλος τη γνώμη τους
συμφώνησαν πως για να ξεπαστρέ-
ψουν εκείνο τό παληόζουλάπι, τό
καλύτερο που είχαν να κάνουν, ή-
τανε να στήγανε στα μέρη απ' όπου
άναγκαστικά θα περνούσε, λογιάν,
λογιάν παγίδες και να τις σκεπάσουν
τεχνικά: όπως τό είπαν, έτσι και τό-
καναν.

Σε λίγο εκείνο που ζητούσαν τό
πέτυχαν. Μέσα σε κάποιο δόκανο βρή-
καν ένα πρωί πιασμένο τον λύκο. "Α-

ποφάσιον τότε για να τον έκδικη-
θούνε πιά πολύ, άντι να τον σκοτώ-
σουν άμέσως εκεί, να τον δέσουν με
άλυσίδα και να τον γυρίσουν για
πόμερα σ' δλο τό χωριό.

"Όπως τον περνούσαν από τους
δρόμους, έβγαίναν από τα μαγαζιά
και από τα σπίτια, άντρες, γυναίκες
άκομη και παιδιά κι' άγανακτισμέ-
νοι, γιουχάρανε τον λύκο και τον κτυ-
πούσαν άλλοι με ξύλα και άλλοι πε-
τώντας του πέτρες, λεμονόκουπες και
γαυλιά από λάχανα και κουνουπίδια.

"Ο λύκος δειμένος και με σκυμμέ-
νο τό κεφάλι, τα δεχότανε όλα αυτά
με άπονομή, μη μπορώντας να κάνη
κι' άλλοιώς. "Όταν όμως είδε και έ-

ναν γόφτο που πετάχτηκε από τό
έργαστήρι του, και έτρεξε κατά πάνω
του και τον έκτόπησε δυο-τρεις φορές
μ' δλη του τη δύναμη, μ' ένα κατα-
κόκκινο από τη φωτιά σίδερο, δεν
μπόρεσε να κρατήση την λύσσα που
τον έπνιγε ως τότε και τού φώναξε:

— Καλά όλοι τούτοι με τό δικίο
τους να με βρίζουν και να με κοπα-
νίζουν, γιατί λίγο, πολύ, τους έχω
ζημιωμένα, παίρνοντάς τους τα ζωο
τους, έσένα όμως, μωρέ τουρκόγυφτα,
που μου κάνεις τον παλληκαρά με
τό πυρωμένο σίδερο, σε τί σ' έπει-
ραξα: τό άμύνη, η: την βρεχτούρα
σουφαγα: ! ! . . .

ΠΑΝΑΓ. Α. ΣΕΦΕΡΑΝΣ

ΟΙ ΚΟΥΚΛΕΣ ΤΗΣ ΜΙΡΑΝΤΑΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΑ'.—Τό Νοσοκομείο παίρνει τέλος

Μα κι' η "Αρκουδίτσα κουβαλήθηκε με φορείο. "Ηταν πληγωμένη
ελαφρά στο μάγουλο—κατά λείθος, γιατί αυτή δεν είχε πολεμήσει—η Ρο-
ζίνα όμως της έβαλε άμέσως έναν καλό επίδεσμο και της έδωσε να πιη
ένα γιατρικό που δεν ήταν καθόλου πικρό.

— Μάρεσε, είπε η "Αρκούδα: άν είχατε να μου δώσετε κι' άλλο . . .
"Αλλά δεν της έδωσαν. Κι' ο γιατρός είπε:

— "Η πικρά η γλυκό, τό γιατρικό είναι γιατρικό κι' ο άρρωστος
πρέπει να παίρηη όσο τού δίνει ο
γιατρός: ούτε λιγώτερο, ούτε περισ-
σότερο !

Μα κι' οι άλλοι πληγωμένοι, άμα
άκουσαν την "Αρκούδα να γυρεύη
κι' άλλο γιατρικό, άρχισαν να φω-
νάζουν:

— Δόστε και σε μās! δόστε μας
έστω και λίγο! . . . Και μένα! . . . Και
μένα, γιατρέ! . . .

— Καλά, είπει ο γιατρός, ως πά-
ρουν όλοι, θα τους ώφελήση.

"Αραγε, τα γλυκά για-
τρικά ώφελούν περισσότερο από τό πικρά; Τό βέ-
βαιο είναι πως με τό γλυ-
κό γιατρικό, που τό πήραν
με τόση ευχαρίστηση, για-
τρεύθηκαν όλοι οι άρρω-
στοι κι' οι πληγωμένοι.

Και την ίδια μέρα σηκώθηκαν και γύρισαν στις δουλειές τους.
Διασπαστικό, βλέπετε, και τό Νοσοκομείο, αλλά δεν πρέπει να
διαρκή πολύ, γιστι χάνει τό γούστο του, όπως δά όλα τα παιχνίδια όταν
τα παίζη κανένας δλοένα . . .

Στό τέλος, ο γιατρός επιθεώρησε όλους τους πληγωμένους, για να
τους δώση την άδεια να βγούν. Τόν έστησα πάνω σε μια καρέκλα—ήταν
τό γραφείο του—και κάθε άρρωστος περνούσε με τη σειρά του και στε-
κόταν μπροστά του.

— "Υγιής! φώναζε ο γιατρός. "Εξο!
Κι' έβγαίναν ένας-ένας ως που άδειασε τό Νοσοκομείο.

Μόνο ο Κουίν-Κουίν έμεινε στο κρεβάτι του, γιατί εξακολουθούσε
να είναι «τραυματίας» ενώ όλοι οι άλλοι γιάτρεύθηκαν. Μα τό έκανα για
να τιμωρηθί, επειδή πολλές φορές είχε φανεί κακός.

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΑΝΤΙΦΕΡ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

— Συνέχεια από το προηγούμενο — ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'

Οπου αποδειχεται αναμφισβήτητα πως ο Καμύλκ-πασάς είχε ταξιδέψει και στον κόλπο του Ομάρ.

Νά λοιπόν και το νησάκι το πολυπόθητο, το νησάκι του θησαυρού, που για τον καπετάν Αντιφέρ ξέλιζε εκατό εκατομμύρια—ούτε πεντάρα λιγότερα!

Κι' ήταν ένας όγκος γυμνός, ξερός, χωρίς βλάστηση, χωρίς καλλιέργεια, ένας σωρός από βράχους, μα κρούλος, με περιφέρειες δυό ως δυόμισυ χιλιάδων μέτρων. Η ακτή ήταν ανώμαλη, ποικίλη, με προεξοχές και με κοιλώματα. Σ' έναν απ' αυτούς τους κολλήσους, άπάνεμο, προς τα δυτικά, μπόμπε νάράξη ή πέσμα.

Ο Μπέν-Ομάρ, χαρούμενος που θα πατούσε γη, βιάσθηκε να βγεί πρώτος. Άλλα καθώς έτοιμαζόταν να πηδήσει, ο καπετάν Αντιφέρ τον άρπαξε από τον ώμο.

— Σταθήτε, κύριε Μπέν-Ομάρ! του είπε. Εγώ θα βγω πρώτος!

Θέλοντας και μή, ο συμβολαιογράφος στάθηκε ως «νά λάβη κατοχή» του νησιού του ο Αντιφέρ. Κι' αυτό έκαμε ο Μαλουίνος, τυπώνοντας βαθιά στην άμμο τις σόλες των ναυτικών του παπουτσιών.

Δεύτερος—με τί άνακούφιση!—βγήκε ο Μπέν-Ομάρ, και κατόπι ο Ζιλδας, ο Ζυχέλ κι' ο Σαούκ.

Στο μεταξύ, ο Σελίκ εξερευνοούσε το νησάκι με το βλέμμα. Και με την κλήθεια άπορούσε πολύ τι γύρευαν σ' αυτό οι ξένοι. Έκαμαν τόσο ταξίδι, τόσα έξοδα, τόσους κόπους, για να προσδιόρουν τη γεωγραφική θέση αυτών των βράχων; Ανεξήγητο! Μήν ήταν τρελλοί; Ναι, ο καπετάν Αντιφέρ μπορεί να μην ήταν και τόσο στά καλά του. Ο Ζυχέλ όμως κι' ο Ζιλδας φαίνονταν φρονιμώτατοι. Τό ίδιο κι' οι Αίγύπτιοι που τους άκολουθούσαν.

Ετοιμάσθηκε λοιπόν να βγεί έξω κι' ο Σελίκ, με να ιδη τι θα έκαναν στο νησάκι: αλλά σ' ένα νεύμα του Αντιφέρ, ο Ζυχέλ του έφώναξε:

— Περτιτό να μας συνοδεύσετε. Εδώ δεν χρειάζομαστε διερμηνέα.

Ο κύριος Μπέν-Ομάρ μιλεί λαμπρά τα γαλλικά.

— Πολύ καλά, περιωρίσθηκε να παντήση ο Σελίκ.

Γιατί έκρινε πως δεν ήταν άκόμα

ή στιγμή να επέμνη με τους ανθρώπους του. Αργότερα, όταν οι εξερευνητές θα γύριζαν στην πέσμα, θα έβλεπε και θα έκανε.

Ήταν άπέγευμα, τέσσερις ή ώρα. Είχαν καιρό να ξεθάψουν τα τρία βαρέλια—άν υπήρχαν στο θριαμένο μέρος, που γι' αυτό καμικά άμφιβολία δεν είχε ο Αντιφέρ. Αποφασίσθηκε λοιπόν να τους περιμένη ή «Μπερμπέρα» στον κολλήσο, όχι όμως περισσότερο από έξη ώρες, γιατί δεν είχαν πιά τρόφιμα κι' έπρεπε να έπωφεληθούν από τον άνατολικό άνεμο—για να πλεύσουν τη νύχτα προς το Σοχάρ, όπου θα έφθιναν το πρωί.

Ο Αντιφέρ δεν είχε άντίρρηση μιά-δυό ώρες θα έφθιναν για να τελειώσει τη δουλειά του. Μήπως είχε να τριγυρίση όλο το νησάκι, να το ψάξη σπιθαμή προς σπιθαμή; Τα βαρέλια, όπως έλεγε το γράμμα, ήταν χωμένα σε μιά απ' τις μεσημβρινές άκρες, στη βόση ενός βράχου σημαδεμένου με το διπλό Κ. Εύκολα θα τον έβρισκαν, εύκολα θα έξέθωναν τα βαρέλια με το λαστό, κι' εύκολα θα τα κυλούσαν από εκεί ως την πέσμα.

Ο Αντιφέρ, ο Ζιλδας κι' ο Ζυχέλ από το ένα μέρος, ο Μπέν-Ομάρ κι' ο Νκζιμ από το άλλο, άρχισαν νάγεθαινον τις πλαγιές του νησιού, που το μεγαλύτερο ύψος του ήταν εκατόν πενήντα πόδια. Ψυχή δεν άπαντούσαν πουθενά, μόνο κοπάδια από θαλασσοπούλια που τρώπωναν με άγριους κρωγμούς στις φωλιές τους. Ο Αντιφέρ είχε το λαστό στον ώμο του, ο Ζιλδας ήταν φορτωμένος τη δίκελλα κι' ο Ζυχέλ κρατούσε μιά πυξίδα για να προσανατολίζονται.

Ο Μπέν-Ομάρ άκολουθούσε με κόπο τον ψευδογραφμητικό του, γιατί τα πόδια του δεν πατούσαν άκόμα στερεά: είχε συνέλθει όμως και συλλογιζόταν με χαρά πως το επίπνο ταξίδι δεν θα πήγαινε χαμένο, γιατί κι' ο Αντιφέρ ήταν υποχρεωμένος να του δώσει το εκατομμύριο, με κι' ο Σαούκ δεν θα του το στερούσε αν κατάφερε νάρπάξει το θησαυρό.

Τό έδαφος ήταν όλο χαλίγια. Δύσκολα μπορούσαν να περπατούν πάνω σ' αυτά, αναγκάσθηκαν μάλιστα να λοξοδρομήσουν για νάποφύγουν μερικές κακοτοπιές. Όταν έφθασαν στο ψηλότερο σημείο, είδαν την πέσμα που ή σημαία της κυμάτιζε στην αύρα.

Από κει-πάνω, έβλεπαν καθαρά όλη την περιφέρεια του νησιού. Εδώ

κι' εκεί φαίνονταν οι άκρες—μικρά, να πούμε, άκρωτήρια που εν' απ' αυτά έκρυβε τα εκατομμύρια. Δεν μπορούσαν να κάμουν λάθος, αφού ήξεραν πως έβλεπε προς τα μεσημβρινά. Και με τη βοήθεια της πυξίδας ο Ζυχέλ γρήγορα το ανακάλυψε.

Ήταν μιά γλώσσα τραχείά, που την έβρεχε το κύμα και τη στόλιζε δλόγυρα με άσπρους άφρους.

Εκεί ήταν ο θησαυρός. Τώρα, τον έούμπερε τον Ζυχέλ να ξεθαφτεί, αφού θα τον έχωριζε ίσως από την Ένογάτη; Άλλα τι μπορούσε να κάμη; Νά γελάση το θεό του και να τον πάη άλλο; Άδύνατο!

Ο Ζιλδας, πάλι, δεν ήξερε τί επιθυμούσε, τί εύχόταν αυτή τη στιγμή περισσότερο: να βρεθούν τα εκατομμύρια και να κινδυνέψη ο γάμος των άγαπημένων του, ή να μη βρεθούν και να κινδυνέψη το λογικό του φίλου του: «Ε, ε, τι ήμελε ο Θεός...

Ξεκίνησαν όλοι για τη μεσημβρινή εκείνη άκρη, που μόλις άπεχε έξακόσια βήματα. Ο Αντιφέρ, ο Μπέν-Ομάρ κι' ο Σαούκ έτρεχαν μπροστά. Ο χρυσός τους τραβόσε τώρα σά μαγνήτης. Αχάνιαζαν, άχομαχούσαν. Θα έλεγες πως άνάπνεαν τώρα και ζούσαν στην άτμοσφαιρα του θησαυρού, των εκατομμυρίων, και πως θα έπεφταν νεκροί από άσφυξία αν ή άτμοσφαιρα αυτή διαλύθαι.

Εφθασαν σε δέκα λεπτά. Τη στιγμή εκείνη ο Αντιφέρ λίγο έλειψε να λιγοθυμήση. Ο Ζιλδας τον έκράτησε για να μην πέση.

— Θείε μου! θείε μου! φώναξε πρόδιμένος ο Ζυχέλ.

— Φίλε μου! φώναξε κι' ο Ζιλδας. Κι' ο Σαούκ συλλογιζόθηκε:

«Δεν σκάει τώρα αυτός ο σκύλος, να μείνω εγώ μόνος κληρονόμος του Καμύλκ-πασά;»

Εύτυχώς ο Αντιφέρ, με μερικά δυνατά σκουτήματα και τριψίματα, συνήλθε γρήγορα και σήκωσε το λαστό που του είχε πέσει. Κι' άρχισαν να ψάχνουν για νάνακαλύψουν το μονόγραμμα. Όλοι έλαβαν μέρος σ' αυτή την έρευνα. Δεν άφηναν βράχο, βραχάκι, πέτρα που να μην τα ψάξουν, να μην τα ξεσκεπάσουν από τα φύκια ή τα βρύα που τα σκέπαζαν. Κι' αυτές άκόμα ο Μπέν-Ομάρ, ξαπλωμένος χάμω μπρούμυτα, σερνόταν με τα τέσσερα κι' έμοιαζε με κάβουρα πάνω στα χαλίγια. Κανένας δεν μιλούσε. Ο ήλιος τους έψηγε και τα μέτωπά τους έσταζαν ιδρώτα. Άλλα εξακολουθούσαν μ' επιμονή. Ήταν τόσο βέβαιοι πως βρίσκονταν στο νησάκι του Καμύλκ-πασά και στο μέρος όπου είχε θάψει το θησαυρό

του. Ήταν δυνατό να μην ανακαλύψουν και το σημάδι; Το μονόγραμμα θα είχε χαραχθεί στην πέτρα βαθιά: δεν μπορούσε να το είχαν εξαλείψει τα κύματα σε τόσο λίγα χρόνια...

Επιτέλους! Έστερ' από μισή ώρα, μίλησε πρώτος ο Αντιφέρ. Με φωνή που δεν έμοιαζε ανθρώπινη, έδειχνε όρθιος ένα βράχο σά στήλη, κι' έλεγε:

— Εδώ!... εδω!... Ελάτε!... Τρέξτε!

Κι' έπεσε με τα γόνατα μπροστά στη στήλη εκείνη σαν προσκυνητής μπροστά σε κάποιο ιερό.

— Εδω! έλεγε και ξανάλεγε. Κοιτάξτε! να το!

Σε λίγο όλοι ήταν κοντά του, τριγύρω του, κι' έβλεπαν εκείνο που τους έδειχνε με το δάχτυλο. Τι ήταν;

Άπλούστατα, το ζητούμενο: Το διπλό Κ του Καμύλκ, φαγωμένο λιγάκι, μισοσθυσμένο, αλλά όρατο άκόμα, εύδιάκριτο. Κάθενας μπορούσε να το ιδη, με και να το πιάση. Πραγματικό, πραγματικώτατο...

(Άκολουθεί) ΓΡ. ΚΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

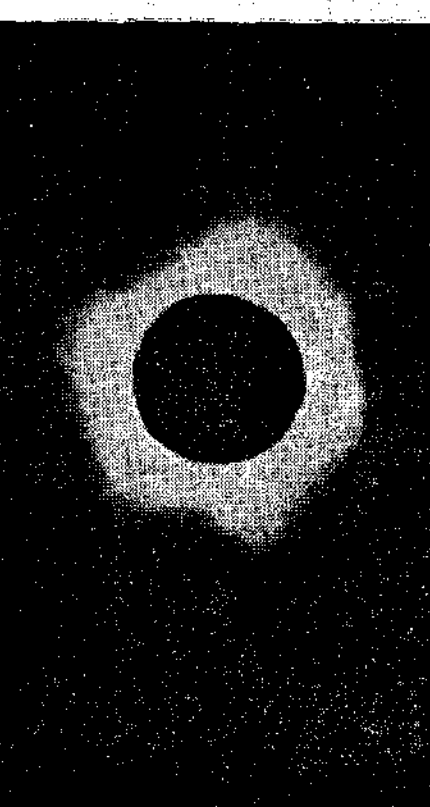
ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΟ ΤΕΡΑΣΤΙΟ ΠΥΡΟΤΕΧΝΗΜΑ

Άγαπητοί μου,

ΕΙΔΑ κι' εγώ την ολική έκλειψη. Άν και ξεσυνήθισα πρό πολλού να ζυγνώ τόσο πρωί, άποφάσισα την ήμερα εκείνη να θυσιάσω τον ύπνο μου—ή μάλλον να τον διακούσω, αφού ξανακοιμήθηκα ύστερα—επειδή μου είπαν πως το ίδιο φαινόμενο δεν θα ξαναπαρουσιαζόταν στα μέρη μας παρά ύστερ' από τριακόσια έξηντα χρόνια. Άν μού έλεγαν ύστερ' από τριανταέξη, ίσως θα συλλογιζόμουν: «που ξέρεις, μπορεί να πάω κι' εκατό χρονών και να το ιδω όταν θα ξαναγίνη' τότε μάλιστα μπορεί να μην είναι τόσο πρωί». Άλλ' ύστερ' από τριακόσια έξηντα... «δεν θα υπάρχη ούτε τα κοκαλάκια μας» κατά τη φράση κάποιας κυρίας. Και συλλογιζόμουν: «αν δεν το ιδω τώρα δεν θα το ιδω ποτέ». Φυσικά, το φανταζόμουν και σαν κάτι έκτακτο, πολύ όρατο, πολύ περίεργο, που άξιζε τον κόπο—κάθε κόπο—να το ιδη κανείς. Δεν ήξερα όμως τί ακριβώς θα ήταν. Γιατί θυτέξα—τόρα που το είδα το λέω—όχι όρών, αλλά και ήμερών ύπνο θα έβυσιαζα πρόθυμα για να μη το χάσω.

Είχα πει άποβραδύς στην όπηρετρα—το γνωστό μας «βροσκαρούϊ»—να με ζυγνίσω κατά τις πέντε. Έδιστασα λίγο, ξανάκλεισα τα μάτια, αλλά θυμήθηκα τον αριθμό 360, τα ποφάσισα και σηκώθηκα... ήρωικά. Πήγα στο παράθυρο κι' άνοιξα τις γρόλλες.

Νά, τη στιγμή εκείνη ο ήλιος έδβαινε. Δεν τον έβλεπα απ' το παράθυρο εκείνο, έβλεπα όμως τα ψηλά μέρη των οπισθίων χρυσωμένα. Έπρεπε να ντυθώ γρήγορα για να βγω στην ταράτσα. Από εκεί μόνο φαίνεται ή ανατολή. Άλλα έπρεπε και να όπλιζω, να προφυλάξω τα μάτια μου για

Η ΟΛΙΚΗ ΕΚΛΙΨΙΣ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ. Φωτογραφία ληφθείσα τη στιγμή που ο ήλιος ήταν εντόλως σκεπασμένος και δεν φαινόταν παρά μόνο ο φωτοστέφανος

να μη στραβώσω. Πήρα ένα ζευγάρι παλιά μκτογυάλια και τα κάπνισα στη φλόγα ενός κεριού. Ένώ έκανα αυτή την εργασία—όχι και τόσο εύκολη, γιατί ο σκελετός των γυαλιών ήταν από ένα μίγμα που άναβε σαν ύσκα και κάθε τόσο έπρεπε να φυσώ για να τον σβύσω—θυμήθηκα εν' άστείο. Μιά φορά, στο Παρίσι, ή άστυνομία έπιασε έναν άλητη κι' όπαν τον ρώτησαν αν ήταν άεργος, άποκρίθηκε: «Εγώ, όχι! εργάζομαι!»—«Μά τι δουλειά κάνεις;»—«Πουλώω καπνισμένα γυαλιά κάθε που γίνεται έκλειψις ήλιου!»

Όταν βγήκα στην ταράτσα, βρή-

κα δλους τους οπιστικούς, που το «βροσκαρούϊ» τους είχε ξεσηκώσει, και τους είχ' έφοδιάσει με γυαλιά καπνισμένα. Άλλα κι' όλοι οι γύρω ταράτσες, και τανάτολικά, παράθυρα και τα μπαλκόνια, ήταν γεμάτα κόσμο και κοσμάκη, που ήταν προσηλωμένοι στο θέαμα. Γιατί το θέαμα είχε κιόλα άρχίσει. Ο ήλιος, άρνητά ύψωμένος από τον όρίζοντα, φαίνόταν μισοσκεπασμένος από ένα μαθμο δίσκο. Η λάμψη του ήταν πολύ μετριωμένη κι' όλοένα ο μαθρος δίσκος προχωρούσε άπάνω του και τον σκέπαζε περισσότερο. Ηλθε στιγμή που, όταν γύρισα τα μάτια μου στην

τοίχο της ταράτσας, αντίκρισα στον ήλιο, τον είδα μόλις φωτισμένο σαν από ένα χλωμό μισοφάγγαρο. Κι' όλοένα ο όβρανος κι' ή γη σκοτεινιάζαν. Επιτέλους ο μαθρος δίσκος σκέπασε τον ήλιο ολόκληρο. Δεν φαινόταν πια παρά ένας φωτοστέφανος όλόγυρά του. Ένα μαθρόσιμα σαν του δειλιού με κάτι περίεργες ιδιόσεις. Φάνηκαν και ταστέρια. Και τα πουλιά πέτοδσαν εδω κι' εκεί τρομαγμένα, κι' οι γάτες έτρεχαν, άνήσυχες, και τα σκυλιά έθρλιαζαν... Άλλα ή όπερφυσική αυτή νύχτα μέσα στην ήμερα δεν έδάσταζε παρά λίγα δευτερόλεπτα. Ο μαθρος δίσκος τραβόταν, ο ήλιος ξαναφαίνόταν, ο όβρανος κι' ή γη ξαναφωτίζονταν. Άμέσως έσβυσαν ταστέρια. Και σε λίγο ήταν πάλι μέρα πλέρια, ήλιοφωτιστή, λαμπρή...

Τό όπέραχο αυτό θέαμα έκαμε σε πολλούς ανθρώπους έντόπωση πένθιμη. Τους φάνηκε σαν ταφή, σαν κοσμοχαλασία και τους θόμησε το θάνατο, την καταστροφή. Σε μένα όχι. Μού φάνηκε σαν ένα τεράστιο πυροτέχνημα άφάνταστης όμορφιάς και μεγαλοπρέπειας. Ηλιος, φεγγάρι κι' άστέρια μαζεύθηκαν στο σημείο εκείνο τούρανο για να το κάμουν. Και ποτέ δεν θα ξεχάσω το κορψόμα, τη μεγάλη στιγμή, που ο ήλιος χάθηκε άφίνοντας γύρω του το φλογερό, το παλλόμενο εκείνο στεράνι, κι' άναψαν άνα πιά λαμπρά άστέρια. Φαντάζομαι πως κάποιος που δεν θα ήξερε τί συμβαίνει, θα φοβόταν πολύ, όπως φοβόνταν οι πρωτόγονοι άνθρωποι. Άλλα εγώ δεν άισθάνθηκα παρά θάμβος, έκσταση και χαρά. Τό τεράστιο πυροτέχνημα ήταν και χαρούμενο...

Σας άσπάζομαι. ΦΑΙΔΩΝ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΤΑΚΗ

Τάκης. - Νίνα, κοντεύουν διακοπές... Τέλεις να κερδίσω πές Σάν θά παιδέυσαι, κούτη, και τόχη να παιάσης...

Νίνα. - Πάψε πεία, Τάκη, να χαρίεσ Έάν θ' άλλος είν' βαριάς... Μουάζεεις σάν καληνοκάραβο κούβαι χωρίς τιμάνι...

ΠΩΣ ΣΑΣ ΒΡΗΚΕ ΤΟ 1936 ΚΑΙ ΠΩΣ ΗΘΕΛΑΤΕ ΝΑ ΣΑΣ ΑΦΗΣΗ

- Πά! πιά! έλεγε ή Άλίη, στις φίλες της ένα άπόγευμα του Δεκεμβρη, που τις είχε καλέσει εις τον κήπο της...

Όλα τα κορίτσια σώπασαν διαμιάς και μέ τό μικρό τους τό μυαλό έβλεπε κάθε μιά τό δράμα της βασιλικής εμφάνισης.

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΑΣ

Τό εΐχα συνηθίσει τόσο τό σπίτι μας, ώστε λυπηθήκα πολύ όταν άκουσα να μού λένε ότι θά φύγαμε άπ' αυτό...

έπιθυμία μ' έσπρωξε να μην τό κάνω. Γύρισα στον κήπο. Κάθε δένδρο του έκυρβε και μιά άνάνηση... Νά, ψιθύρισα κοιτάζοντας ένα μικρό δενδράκι. Νά έδώ ήταν. Μιά μέρα που τρέχαμε, ένα μικρό πληγωμένο πουλάκι, έπεσε στα πόδια μου...

ΕΛΛΗΝΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Αθήνα, 22 εδδς Ευριπίδου τήν 26 Ιουνίου 1936

ΑΠΟ τό έρχόμενο θάρχισον τάποτελέσματα των παραινών Έκτεάκτων Διαγωνισμών. Καί κατόπι, ή στο μεταξή, θά δημοσιευθούν προκηρύνσεις νέων. Ότις ετοιμασθήτε γιά τό καλοκαίρι σας. Θα τό άποχωρήσετε καλλά μέ τους τερπνούς και ύπερόμιους αύτους Διαγωνισμούς. Άλλά νά γοράσατε κι' ένα-δύο καλιός μου Τόμους γιά νά διαβάσετε τά θραιότερα πράγματα...

Α, πόσο θά διασκεδάσης, Μιράντα Στερογγύλη, μέ τή Σάββα, τό σκυλάκι που σου χάρισαν, και μέ τους καυκάδες που κάνει μέ τή γάτα σου. Είδα τί ώρατα που πέρασεσ στή Χαλιζά όπου πήγες έκδρομή μέ τήν Γ' του Γυμνασίου και είδες τον παππού και τή γιαγιά. Καλή δικαίκαση τώρα στή Βουλα.

εασα άκόμα, άλλ' αυτό τώσε έγκριθί, άφού σου περιμένεις τό έγαντιο. Είνα ή μπειροφροσύνη που συνοδεύει τήν άξία. άν άκούω τίποτα, Πέλις των Όνειρών, θά σέ συχαρώ γιά τούς λαμπρούς αύτους βαθμούς που πήρες—όλο θ και 10— και θά σ' ευχαριστήσω που μού τό έγραψες γιά νά χαρήσ. Μά είναι δυνατό νά μή μού λένα τά παιδιά που πόνε πήγαν στις έξετασεις; Έμιαθ λοιπόν τί σημαίνει κι' ή «καλιονκαρούλα» που δέν ήβαρα: είναι ό βολικός, ό ευχάριστος άνθρώπος, που κι' όταν έχγ κάτι τι τό κούβει, γιά νά μή στενοχωριούνται οι άλλοι, θά μού γράψης βέβαια και γι' αύτή τήν έσορη τού ισροφωτός, άφοι θά είσαι και συ στήν Όλυμπία.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ Νέα Ψευδώνυμα: Λυκόφως, α. (Γ.Ι.). Χρυσανθή, κ. (ΑΚ). Αντιτέλλον «Ηλιος, α. (ΑΚ). Ανίλ, κ. (...). Τριτόμηνα, κ. (ΣΚ). Μή με Δημόναι, κ. (ΑΑ).

Πώς θα περάσετε πιδ εὐχάριστα τὸ καλοκαίρι σας;

Εἶναι ἀπλούστατο: Θὰ προμηθευθῆτε ὄσους περισσότερους μπορεῖτε

“ΤΟΜΟΥΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,”

καὶ θὰ τοὺς πάρετε μαζί σας στὸ ταξίδι, στὴν ἐξοχὴ, ὅπου θὰ πάτε, —ἀλλὰ κι’ αὐτοῦ πού θὰ μείνετε, —γιὰ νὰ περάσετε τίς Διακοπές.

Κι’ ἕνας μόνον Τόμος τῆς Β’ Περιόδου, ἀρκεῖ, μὲ τίς 400 του σελίδες, μὲ τὰ τρία ἢ τέσσερα μυθιστορήματά του καὶ μὲ τὰ τόσα ἄλλα πού περιέχει. Ἐν πάρετε μάλιστα ἀπὸ τοὺς τόμους τῶν τελευταίων ἐτῶν, 1929 ἕως 1935, πού ἔχουν ἀπὸ 620 σελίδες ὁ καθένας καὶ ἀπὸ 4-5 μυθιστορήματα, τί ἄλλο θέλετε;

Τιμολογία δημοσιεύεται στὰ φυλλάδια συχνά. Συμβουλευθῆτε καὶ τὸν Πίνακα Μυθιστορημάτων πού περιέχει κάθε Τόμος —δημοσιεύθηκε στὰ φυλλάδια 3ον καὶ 5ον—καὶ κάμετε ἐγκαίρως τὴν προμήθειά σας, ἂν θέλετε νὰ περάσετε

ΤΟ ΠΙΟ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

πὸν τελείωσας κίσιως καὶ τοὺς διαγωνισμοὺς τῶρα λοιπὸν παρῆς στὴν Α’, τί καλά! νὰ μὴ γράφεις τὸ καλοκαίρι, νὰ μαθαίνω τί κάνεις, πῶς διασκεδάζεις καὶ τί διαβάζεις; Ἡλέντραν (δὲν ξέρω τίποτ ἀκόμα, δὲν τὸ διάβασα ἀλλὰ τὸ θάρρος σου δὲν πρέπει νὰ τὸ χάσης, ὅχι αὐτὸ νὰ σοῦ κλορηφθῇ, ἀλλὰ καὶ πολλὰ ἄλλα ἀκόμα ἔχεις τόσον καιρὸ μπροστὰ σου!) Στέφανον Ἀμάραντον κτλ. κτλ. Εἰς ὄσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 16 Ἰουνίου, θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 27ου Διαγωνισμοῦ Ἀύγουστου. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 27 Ἀυγούστου.

344. Λεξιγράφος Ἀθηναία βασιλοπούλα, Ἐκουστή θά φανερώσης, Τὸ παιδρὸ θεὸ στὸ δάσος, Μὲ δροσούλα ἂν ἀνταλώσης, Ἀσκυπεργιώτης

345. Λογοπαικτικὸς Λεξιγράφος Μεγάλῃ θάλασσα νὰ φέρω, Μπροστὰ σας τῶρα προσπαθῶ, Ὡ, καὶ ἂν ἀκόμα δὲν τὸ ξέρω, Ἄρει ἐνα ὡς γὰρ νὰ τὸ βρῶ, Βραβιλιάνα

346. Στοιχειώγραφος Πετῶ ἴσια, σὲ τρεῖςκαὶ Καὶ γοργὰ σὲ θατατόνει, Τὸ κεφάλι τῶρ ἂν πᾶν Κατὰ μέρος, δίχως κόπο Νοσηρὸ σοῦ κάνω τόπο Που κι’ αὐτὸς ἀργὰ σκοτόνει, Ἑλληνικὸς Ἄστὸς

347. Ἀναγραμματισμὸς Μιά πόλη ἀπ’ τίς Ἀσιατικὲς Ἐν ἀναγραμματισμῷ, Θῆμα ἀδερφοῦ, ἀπ’ τὴν Παλιὰ Διαθήκη θάναστήσης, Ροδία

348. Διωνυμῶν * * * * * =Θεὰ τιμωρὸς * * * * * =Γοργῶν * * * * * =Κράτος τῆς Εὐρώπης * * * * * =Φετὸν ἰδωδιδμον. Καὶ καθέως τὰ ἴδια. Χριστιάννα

349-351. Γεωγραφικὰ Λογοπαιγνία.

- 1.—Ποία πόλις καίτεται; 2.—Ποία πόλις εὐρίσκεται εἰς πλοῖον; 3.—Ποία ὄρη δὲν γράφονται εἰς τὸν χάρτην;

Ἑλληνικὸς Ψαρὸς

352. Φωνηεντόλιπον ἀπὸ Διπλὸ Κεφάλι.

Νὰ προστεθῇ ὡς κεφαλὴ ἀπὸ ἐν γράμμα εἰς τὰς κάτωθι λέξεις, ὥστε νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι, τῶσχεκά τῶν ὁποίων θάποτελέσουν Φωνηεντόλιπον τοῦ τύπου:

* * * * * τοῦ ὁποίου ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις: ὄσος, ἦλος, ὄνος, Ραμὰ, οὐς, ἀλλός. Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας

353. Γέζφος

Table with 4 columns: οφ, οφ, οφ, οφ and 4 rows of corresponding letters: αφ, δω, οφ, οφ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκησῶν τοῦ φύλλ. 15

165. Παρέα (πᾶ, Ρέα).—166. Ἀρέχαρά.—167. Ἄλφα-ἄλμα-λάμα.

- 168. Ι Ο Σ Ι Δ Α Σ Ι Ω Ν Α Σ Ι Κ Α Ρ Ο Σ Ι Κ Τ Ι Ν Ο Σ Ι Ο Ρ Α Ν Η Σ Ι Ο Υ Λ Ι Α Ν Ο Σ Ι Σ Η Μ Ε Ρ Ι Ν Ο Σ Ι Π Π Ο Π Ο Τ Α Μ Ο Σ Ι Ο Υ Σ Τ Ι Ν Ι Α Ν Ο Σ

169. ΣΥΡΑΚΟΥΣΑΙ (υἱός, εἶκος, ἀσκάς, Κύρος, οὐρά, Ἰσαάκ).—170-174. Διὰ τοῦ Μ: μέρος, ἄρμα, μόνος, κώμη, ἄλμη.—175. ΑΡΙΑΔΝΗ (Τὸ πτελεῖναι τὸ Α: Ἀχιλλεύς, Ραχίνας, Ἰθαλία, Ἀλιευκίον, Διόφαντος, Νάουσα, Ἡλέκτρα).—176. Δός μοι π’ ἂν στῶ καὶ τὰν γὰν μνήσω.—177. Πέσε σῆτα, νὰ σὲ φάω (καί, σὲ πὶ τᾶ, να, σὲ φα ω).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΣ’—443]

Οἱ Μπετόβεν, Ἀνεμοζάλη, Θαλασόκομον πληροφροῦν τὸν Διαπλάσσομον δι: θὰ ἀπονοιάσουν ἐπὶ ἄμηνον ἀπὸ τὴν κίνησιν, λόγφ ἀναχωρήσεως τῶν εἰς τὸ ἔσωτερικόν. Αἱ ἀπαντήσεις τοῦ (ΑΣ’—407) διαγωνισμοῦ τῶν μόνου δεκταὶ εἰς τὴν γνωστὴν διεύθυνσιν.

[ΑΣ’—444]

Εὐχάριστὸ πολὺ τὸν Πλωτάρχη καὶ τὴν Φαουστίνᾳ γιὰ τίς πληροφροφίαις πού ἔβρουν νὰ δίνου.

Ἐὐθῦμος Σημαιοφόρος

[ΑΣ’—445]

Πρωτομπαίνοντας εἰς τὴν κίνησιν τῆς Διαπλάσεως χαίρετῶ ἔλα τὸ διαπλάσσομον. Ἀλληλογραφῶ καὶ περιμένω Μ. Μυσικὰ ἀπ’ ἔλους-ἔλεις. Ἰσαίτερα ἀπ’ τὸν Σαρπηθῶνα, Στέφανον Δόξη, Κόκκινον Τοξότη, Σόσταση: Κοιν. Νικόλαον Σιγαλὸν διὰ Στέφανον Ἀμάραντον, Ἀμαλιάδα.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΑΜΑΡΑΝΤΟΣ

[ΑΣ’—446]

Μπετόβεν, ἀρκετὰ διέσπρας τὸ ἔνομα τοῦ μεγάλου μουσοφροφ. Ἀποκαλύπτουσι: Χατζηκατέρας. Χαμακίλων

[ΑΣ’—447]

Ἀσπερ Μάσκα, οὐτε ὁ Σάνουλιώρ λέγεται... Κανάκης (Διαπλ. Βεβαίωτατα). ΤΡΕΛΛΑΟΠΑΡΕΑ

[ΑΣ’—448]

Φαουστίνᾳ, δὲν ντρέπεται νὰ ἐπιλέξῃ αἱ φέματα; Νομίζεις πῶς ἐπιτα ἀπ’ αὐτὲς τῆς ἠθροσολίαις σου, σοῦ ἔχει ὑπόληψιν ἡ Ζουζού; Γελῶσαι! Ἄφου τὸσες καὶ τόσες κατηγόριαις εἰπες ἐναντίον τῆς... Μπερπέκα μου!!!, ἀπὸ ἐδῶνα σοῦ μ. λάσε!!! Ἀκούς νὰ ζητᾷς τόσο ταπεινοῦς συμπιδασμοὺς ἐνὰ σοῦ μιλῆσιν γιὰ νὰ... τῆς τὰ πῆς ἔλα... Ἐν δὲ ντρέπεται!!! ΠΑΥΤΑΡΧΗΣ

[ΑΣ’—449]

Συγχαρητήρια, Ἀσπερ Μάσκα! Οἱ ἀποκαλύψεις σου... ἀκριβέστατες! Μάθε μόνον πῶς ὁ Πᾶν δὲν εἶναι ὁ Δουβαλετέλης. Πᾶν

[ΑΣ’—450]

Πρῶτος Διαγωνισμὸς: Ἄ Ἀνακήρυξις Βασιλέως τῶν Συλλόγων Προβόσημα μνηστὰ. Δικαίωμα πῆφου μονόβραχμον. Εἰς τὸν Βασιλεᾶ Συλλόγων θὰ δοθῇ χρηματικὸν βραβεῖον. Ἀ/σις: [ΑΣ’—144]. Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας

[ΑΣ’—451]

Πρωτομπαίνοντας στὸ διαπλάσσομον, χαίρετῶ ἔλα τὰ Διαπλάσσοπουλα-ες. Ἀλληλογραφῶ μὲ ὄλους-ες. Διεύθυνσις: Διδα Ἀλκίον Σαχίην, Ὅδος Κανάρη 11 Β, Βόλον, διὰ: Πάρι

[ΑΣ’—452]

Γελασίνα, δὲν πρόκειται νὰ τὸ χαρῆς τὸ νέο σου ψευδώνυμο. Σὰ ἀποκαλύπτω. Γελασίνα=Νίκη Λυμπέρη. Πάρις

[ΑΣ’—453]

Ἀγαπητῆ μοι Φοίβη, μὲ λύση σὲ ἀποκαλύπτω: Φοίβη=Λαμπράκη. Ἐὐθῦμος Σημαιοφόρος

[ΑΣ’—454]

Ἐὐθῦμος Σημαιοφόρος, γιὰ σοῦ. Θάβη-ἔλες νὰ συμπιδασμοῦς; Χαίρετμοῦς στὸν Ἄλμο. Τζιόννα-Σαρματζῆλ

[ΑΣ’—455]

Φαουστίνᾳ, μὲ θυμάσαι; Χαίρετμοῦς στὸ Σορέτο, τὸ γοβάκι. Γιὰ θυμήσου τί ζωὴ καὶ ἀνὴρ! Νὰ μὴ φιλήσης τὴν Μπουλιέτ. Τζιόννα-Σαρματζῆλ